

Arrest

nr. 60 133 van 21 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 januari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 24 januari 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken bent u een etnische Albanees afkomstig uit Kunushec (gemeente Podujevë) en hebt u de Kosovaarse nationaliteit. U bent traditioneel gehuwd met A.(...) A.(...) (O.V. 6.671.976). U werd opgeroepen voor een gehoor op het Commissariaat-generaal op 11 januari 2011. U kon zich wegens ziekte evenwel niet aanbieden. U heeft namelijk kanker. Uit uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de verklaringen van uw partner A.(...) A.(...) ten overstaan van het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op dezelfde motieven die uw partner heeft uiteengezet in het kader van haar asielaanvraag. Zij verklaarde dat jullie Kosovo verlieten en op 18 augustus 2010 in België asiel aanvroegen enerzijds omdat er in Kosovo geen afdoende behandeling bestaat voor uw ziekte en anderzijds omdat jullie er problemen hadden met meerdere personen van wie u geld heeft geleend voor uw behandeling in Kosovo en die nu hun geld teruggeisen. U bent in het bezit van uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke administratie van de VN in Kosovo), uitgereikt op 29 juli 2008 te Prishtinë, en uw rijbewijs van UNMIK, uitgereikt op 1 september 2003. Uw partner legde tevens diverse medische attesten neer, zowel Belgische als enkele Kosovaarse, die uw ziekte bevestigen.

B. Motivering

Gelet op de elementen aanwezig in uw administratief dossier en gelet op de verklaringen afgelegd door uw partner, A.(...) A.(...) (O.V. 6.671.976), dient vastgesteld te worden dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven die aangehaald werden door uw partner. In het kader van haar asielaanvraag heb ik evenwel een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier dient te worden vastgesteld ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers onvoldoende elementen aangebracht die wijzen op een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst haalde u aan samen met uw partner Kosovo verlaten te hebben omdat uw partner erg ziek is – hij lijdt namelijk aan kanker – en er voor zijn ziekte in Kosovo geen afdoende behandeling bestaat (CGVS p. 8, 10). Er dient echter op gewezen te worden dat de door u geschetste medische problemen van uw partner, die u staft met tal van medische attesten en waaraan door mij aldus ook niet getwijfeld wordt, op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de bepalingen uit de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van de medische problemen van uw partner dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat jullie dergelijke procedure reeds hebben opgestart (CGVS p.13)

Daarnaast wees u erop ook niet naar Kosovo terug te kunnen omdat uw partner er veel schulden heeft gemaakt om zijn medische kosten te kunnen betalen en jullie schuldeisers het geleende geld nu teruggeisen. U vreest dat deze schuldeisers jullie bij jullie terugkeer naar Kosovo iets zullen aandoen (CGVS p. 8, 10, 12-13, 14). Ook deze bedreigingen door jullie schuldeisers houden echter geen verband met één van de hierboven reeds vermelde criteria uit de Vluchtelingenconventie. Het betreft hier immers problemen van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke aard). U maakte duidelijk dat noch u noch uw partner ooit met anderen dan deze personen van wie uw partner geld heeft geleend problemen hebben gekend en dat deze problemen enkel en alleen het gevolg zijn van jullie onmogelijkheid om het geleende geld terug te betalen (CGVS p.13).

Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat jullie, indien bij een terugkeer naar Kosovo jullie problemen met jullie schuldeisers zouden escaleren, voor deze problemen geen of onafdoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u en uw partner een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband kan worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Hierbij kan er vooreerst op gewezen worden dat u verklaarde zelf nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS p.13). Ook uw partner kwam nooit in aanvaring met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS p.13). Gevraagd of jullie, indien dit bij een eventuele terugkeer naar Kosovo nodig mocht blijken bijvoorbeeld wanneer jullie schuldeisers voor ernstige problemen zouden zorgen, zich in

dergelijk geval niet zouden kunnen wenden tot de Kosovaarse politie, repliceerde u van niet. U verduidelijkte dat de politie dan toch alleen maar zou zeggen dat het jullie probleem is en dat jullie het zelf maar moeten oplossen (CGVS p.13). Deze verklaring kan evenwel niet worden weerhouden als een afdoende uitleg voor het niet invoeren van de bescherming door uw eigen autoriteiten daar deze louter gebaseerd is op uw subjectieve bewering en niet op enige tastbare en concrete feiten. Noch u noch uw partner hebben zich in het verleden ooit tot de politie gewend om hulp te vragen en u kon dan ook niet concretiseren waarop u zich dan wel baseerde om te zeggen dat de politie gewoon zou antwoorden dat jullie het zelf maar zouden moeten oplossen (CGVS p.13-14).

Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Kosovaarse Politie (KP) wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen voor diegenen die problemen hebben/vrezen en dat er voldoende wettelijke middelen voorhanden zijn en effectieve maatregelen worden getroffen voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. Over het algemeen voert de Kosovaarse Politie haar taken op een professionele en competente manier uit. Voorts werd in februari 2008 gestart met de ontplooiing van de European Union Rule of Law Mission in Kosovo (EULEX). Op 9 december 2008 werd deze missie daadwerkelijk operationeel. Deze missie heeft als doel de Kosovaarse autoriteiten bij te staan bij de verdere uitbouw van een goed functionerend politie- en justitieapparaat. Het is de taak van de EULEX Police Component om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers in Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is EULEX van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden is. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiligere leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo actueel redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u op de Dienst Vreemdelingenzaken neergelegde identiteitskaart en uw rijbewijs wijzigen niets aan bovenstaande bevindingen. Zij bevestigen immers louter uw identiteit en nationaliteit, dewelke door mij geenszins worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn partner A. A. Hij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 60 132 van 21 april 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers partner A.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Verzoekster voert in een enig middel "aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus" de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster deelt mee dat haar partner, de heer S.F., aan kanker lijdt. Ze stelt dat zij en haar partner erg veel schulden hebben gemaakt om de medische kosten te betalen en dat ze ervoor vreest dat de schuldeisers hen bij hun terugkeer naar Kosovo iets zullen aandoen, daar zij hen bedreigen. Verzoekster meent dat de overheid hen geen afdoende bescherming kan bieden. Ze merkt op dat de Kosovaarse Politie (KP) in de praktijk geen afdoende bescherming kan bieden. Immers, ondanks het gegeven dat de politie in theorie haar taken naar behoren zou uitoefenen, zo merkt ze op, is deze zeer corrupt en gaat zij zeer willekeurig tewerk. Volgens verzoekster erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er

binnen de Kosovaarse Politie nog een aantal hervormingen noodzakelijk zijn. De Kosovaarse Politie staat trouwens, zo merkt verzoekster verder op, nog steeds onder het toezicht van OSCE, hetgeen op zich reeds een voldoende bewijs is dat de politie onbetrouwbaar is. Verzoekster stelt dat de werking van de politie in Kosovo dan ook geenszins kan vergeleken worden met de werking van de Belgische politiediensten en besluit dat het niet gegarandeerd is dat zij afdoende bescherming kan krijgen van de politie in Kosovo.

2.2. De bestreden beslissing is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat de door verzoekster geschetste medische problemen van haar partner geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), dat voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de bepalingen uit de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast wordt opgemerkt dat de bedreigingen door hun schuldeisers waaronder verzoekster en haar partner te lijden hebben evenmin enig verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Het betreft immers, zo stelt de commissaris-generaal, problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard. Voorts wordt gesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij en haar partner, indien bij een terugkeer naar Kosovo hun problemen met de schuldeisers zouden escaleren, voor deze problemen geen of onafdoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten. Tot slot wordt erop gewezen dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Kosovaarse politie wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen voor diegene die problemen hebben/vrezen en dat er voldoende wettelijke middelen voorhanden zijn en effectieve maatregelen worden getroffen voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven.

2.3. Het determinerend motief van de bestreden beslissing om de hoedanigheid van vluchteling aan verzoekster te weigeren, vormt de vaststelling dat haar vrees voor vervolging niet gekoppeld kan worden aan één van de gronden zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift dat haar partner aan kanker lijdt, dat zij vreest dat zij bij een terugkeer naar Kosovo het slachtoffer zullen worden van de schuldeisers die hen bedreigen en dat de autoriteiten hen geen afdoende bescherming kunnen bieden. Verzoekster slaagt er echter geenszins in enig bewijs te leveren van het feit dat de problemen waarmee zij en haar partner geconfronteerd worden in nexu staan met één van de vijf criteria uit het Vluchtelingenverdrag, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging of dat zij omwille van één van deze redenen geen of onvoldoende bescherming zouden kunnen krijgen. Deze vaststelling volstaat om aan verzoekster de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.4. Verzoekster voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de vaststelling uit de bestreden beslissing dat zij niet aannemelijk maakt dat zij voor haar problemen geen beroep zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten toont zij niet aan dat er in haren hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN